

Emlékezetes táborok voltak...

Két újabb nyári táborról számoltak be kollégáink, a Hevesi Kistérség öt településének iskoláiból kiválasztott gyermekek Balatonszárszón, a monori telepen élő gyerekeket pedig a dunapataji Szelidi tónál töltötték a vakációt. A tábort vezető kollégák személyes beszámolóit.

Életmódtábor Balatonszárszón

Öt település, 30 gyermeke töltött egy felejthetetlen hetet Balatonszárszón, a TÁMOP-6.1.2/LHH/11-A-2012-0020 „Legnagyobb kincs – Egészségfejlesztési program a Hevesi kistérségben” projekt szervezésében. Boconád, Erdőtelek, Erk, Kisköre és Tarnabod felső tagozatos diákjai közül a helyi iskolák választották ki az arra érdemes 6-6 tanulót, akik részt vettek az egészséges életmóddal, táplálkozással, sporttal, környezetvédelemmel kapcsolatos gazdag, színes programon. A résztvevők közül sokan először látták a „magyar tengert”, a táborban töltött idő alatt barátkoztak meg a vízzel és sajátították el az úszás alapjait. A Balatonnál töltött héten meglátogattuk a József Attila Emlékmúzeumot, de voltunk a Zamárdi Kalandparkban is, ahol mint Tarzan gyermekei csimpaszkodtak, csúsztak- másztak a köteleken a gyerekek, leküzdve félelmüket, korlátaikat.

"A színes programok közül csak néhányat említenék: életmód totó, szókereső, sorversenyek, nemzetiségek estje, vízi aerobik- amire azért vagyunk nagyon büszkék, mert három táborozó lány vállalkozott a program levezetésére a strandon. A nyaralás alatt kollégáink is gazdagították a programot, egy napot töltöttek velünk a sellyei kistérségben munkálkodó Mozgó Játsszóterés kollégák. Vasárnap pedig a Romano Glasso Folklor Együttes adott műsort, majd a nap végén táncbálat tartott lelkes csapatunknak. Hazainduláskor könnyes búcsút vettünk egymástól, de abban biztosak vagyunk, hogy a közösségi oldalak lehetőségét kihasználva nem szakadnak meg a táborban köttetett kapcsolatok, barátságok." - írják beszámolójukban a szervezők.

Összetartozunk tábor

Monori telepen élő gyerekeket vittek nyaralni a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Jelenlét programjának munkatársai. Hat napot töltöttek a Szelidi-tó mellett, Dunapatajon. Ez ott, a mélyszegénységben élő, telepi családok életében nagyon nagy és különleges esemény. Sok gyerek még Monor városát sem hagyta el soha, mások pedig legfeljebb három napot töltöttek távol szüleiktől, ha néha el tudtak menni egy osztálykirándulásra. Az elválás, a hosszú távollét mellett a szegénységből fakadó gondokkal is meg kellett küzdeniük, mert nem mindenkinek volt meleg ruhája, sok úti csomagból hiányzott a fürdőruha, a papucs, a cipő, meg az elegendő mennyiségű alsónemű, zokni, nyári ruha, vagy éppen a törölköző. Mire eljött az indulás napja, a Monori Tabán Integrációs Program szociális munkásai mindent összekészítettek mindenkinek, de a gondos előkészületek ellenére a gyerekekkel együtt nagy izgalommal gondoltak arra, hogy rendben lesz-e minden, jól sikerül-e az első tóparti nyaralás. A kísérők naplót írtak, ebből olvashatnak egy rövid beszámolót.

Első napunk az otthontól való elszakadásról szólt. Két és fél, három órás út állt előttünk, busszal. A gondosan előre bekészített, és adagolt gyógyszerek ellenére a nagy izgalom hatására már az első órában sokszor meg kellett állni, rosszul lettek a gyerekek. Ezután nagy lett a csend, sokan elszunyóáltak. Mikor végre megérkeztünk, arról kérdeztünk, hogy hol vagyunk, Monor hol van, és hogy mit jelent az üdülő szó. De azután a tó látványa, mintha megszedítette volna őket. Egy-kettőnek hirtelen minden kicsúszott a kezéből és önkéntelenül szaladt a víz felé. Egész délután a vízben pancsoltak. Az első éjszaka nehéz volt, sokan nem tudtak elaludni, honvágyuk volt.

Másnap hamar felébredtek. Csalódás volt, hogy az idő lehűlt. Egész nap játszottunk. Reggel a gyerekek kérés nélkül igazították meg ágyukat, ruháikat bepakolták a szekrénybe, betartották a szabályt, hogy a faházunkban nem étkezünk. A nagyobb lányok szó nélkül

felsepertek minden este, felmostak, feltörölték a fürdőszobát. A tábor alatt bebizonyosodott, hogy könnyen tanulnak és alkalmazkodnak, érdeklődők és a szabályok betartása nem okoz gondot számukra.

Harmadik nap a kenyérsütés volt a fő program. Reggeli után Julika, a konyhás néni bemutatta nekünk, miből és hogyan készül a kenyér, illetve a kenyérlángos. Kicsik és nagyok egyaránt nagy élvezettel gyúrták a tésztát. Kolbászos és sajtos roló, illetve tejföllel, sajttal megszórta kenyérlángos készült. Egyik fiú felfűtötte a kemencét rőzsével, amiben öt perc alatt megsült, ez volt az uzsonnánk. Julika néni nagy türelemmel vonta be a gyerekeket a munkába. Ebédnél más tábori csoport is érkezett. Megkérte a gyerekeket, hogy figyeljenek, mit vesznek észre. Maguk a gyerekek is meglepődtek, hogy a másik csoport milyen hangos és fegyelmezetlen. Nagy büszkeség töltötte el őket, hogy a konyhás néniktől dicséretet kaptak, hogy milyen rendesen viselkednek.

Az egyik gyerek megsúgta, hogy egy kislánynak születésnapja lesz, ezért délutánra kisebb meglepetés zsúrt szerveztünk az ebédlőbe, hatalmas 24 szeletes tortát vettünk. Az ünnepelt sem tudott először szólalni a meglepetéstől.

Negyedik nap délelőtt végre kisütött nap, újra fürödhetek a gyerekek. A legtöbben nem tudtak úszni, ezért jól jöttek az úszógumik. Az elején kacérkodtak a gondolattal, hogy beljebb kellene menni. A nagyobbakkal sétálva elindultunk a tó közepe felé, hamar rájöttek, hogy a gidrek-gödrök kiszámíthatatlanok és maguktól visszafordultak, s a part közelében játszottak.

A partról nézegetve a gyerekeket, gondoltunk, mi az, ami más, ami eltér más táboroktól? A többi táborban jellemző volt a klikkesedés, bűnbakképzés, a kiközösítést. Itt mindenki játszott mindenkivel, és figyelt a másokra. Fegyelmezés nélküli fegyelem volt, a strandon szó nélkül mindenki jelezte, ha elment mosdóba, és amikor visszajött, hogy ne aggódjon senki miatta.

Délután lovas kocsik érkeztek szállásunk elé és elvittek minket Bokod-pusztára. Mindenki boldogan kapaszkodott a rázkódó kocsin. Megnéztük a csikós bemutatót, bemehettünk az istállóba, és megtudtuk mi az a pusztai szieszta és kaptunk pusztapúdert is bőven. Ötödik nap Laci bácsi a szállásunkra érkezett és végig kísért minket a tó körüli tanösvényen. Elmesélt mindent, amit csak tudott a tóról, élővilágáról. Egy fiú békát is fogott, amit Laci bácsinál meglehetett simogatni. A nap végén csónakáztunk a tavon.

Hatodik nap egész délután strandolhattak a gyerekek. Naplemente mellett a parton vacsoráztunk. Utána cukorkaosztás volt, először mindenki három szemet kapott. De mivel a legtöbb gyerek gondolt otthon maradt testvéreire, és egy cukrot megettek, de azt kérték, hogy a többit tegyék hűtőtáskába, nehogy elolvadjon, ezért este mindenki annyi cukorkát kapott, ahány testvére van.

Az utolsó reggelen nagy izgalomra ébredtünk, volt, aki maradni szeretett volna, mások már otthon akartak lenni. De mindenki indulásra készen volt, lehúzta az ágyneműjét, összerendezte az ágyneműjét, kitakarították a szobákat. Pedánsan adtuk át a házat a „gondok bácsinak”. Mindenki kapott emléke egy képeslapot és tollat, gyorsan aláírást gyűjtöttek.

Egy órakor megékezett a busz, gyors elhelyezkedés, elalvás és csend. Üllőnél elindult a fészkelődés, ismerős táj. Egyre hangosabb a kacaj és az izgalom. Mire a busz befordult a Bercsényi utcába, a telep apraja, nagyja, nagy tömeg várta a csoportot.

A tábor sok tekintetben nagy lépésnek számít. Nagy lépés a szülőknek, hogy ennyi időre elengedik gyermekeiket és rábízta a Máltai Szeretetszolgálat dolgozóira. Nagy lépés a gyerekeknek, hogy el tudtak szakadni szüleiktől, hiszen nagy intenzitású kapcsolat az övék. Alkalmazkodni tudtak a szabályokhoz. Bebizonyították maguk és mindenki számára, hogy a tabáni gyerekek is tudnak viselkedni. Ilyen hosszú úton talán még egyikük sem volt. Továbbá nagy lépés a szervezőknek és a segítőknek. Felelősség, félelem, aggodalom és számos nehézség, amikkel szembe kellett nézni. Dilemmák sora egy-egy szituáció kapcsán, amikre nem lehet előre könyvekből vagy gondolatban felkészülni, 21 gyerekeknek, mögöttük 42 szülőnek és az egész telepnek megfelelni. Nem volt könnyű, de úgy érezzük, sikerrel jártunk!

Lejegyezte a két Kata